

Mindretallet finder, der bør foretages en helhedsvurdering af den skadelidtes situation, således at der ydes fuld erstatning for det faktisk lidte indtægtstab, også selv om der findes en teoretisk resterhvervsevne, som i praksis ikke kan udnyttes.

Erstatningen bør efter mindretallets opfattelse kunne udbetales fra skadesdatoen, eventuelt ved udbetaling af forskud på erstatningen. Herved opnås, at omskoling eller revalidering kan iværksættes omgående, og det undgås, at hjælp til underhold under omskolings-/revalideringsperioden skal udmåles efter bistandslovens regler, der f.eks. kan medføre modregning for ægtefællens indkomst og under alle omstændigheder medfører nedgang i levestandard.

Der skal efter mindretallets mening indføres to nye ydelser i arbejdsskadeloven, nemlig erstatning for andet tab som følge af skader og godtgørelse for svie og smerte.

Begge bestemmelser er overført fra lov om erstatningsansvar og har samme indhold som i nævnte lov.

Bestemmelserne er generelle, men sigter først og fremmest mod ansatte i særlige institutioner, f.eks. institutioner for handicappede eller psykiatriske sygehuse, hvor de ansatte i særlig grad er udsat for vold fra klienternes side.

Ved at indføre disse bestemmelser i arbejdsskadeloven undgås en kriminalisering af forholdet, idet hovedreglen er, at der skal indgives politianmeldelse i de tilfælde, hvor erstatningen ellers skulle være ydet efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Politianmeldelse er uheldig af pædagogiske og behandlingsmæssige grunde.

Mindretallet er tilfreds med, at man kan forvente en hurtig afklaring på spørgsmålet om, hvorledes loven kan omfatte børn, der pådrager sig en sygdom som følge af forældrenes arbejde.

Mindretallet finder ikke, at menerstatningen og erstatningen til efterladte giver en rimelig kompensation for de ulemper, den skadelidte eller de efterladte påføres.

Udgifterne ved lov om arbejdsskadeforsikring påhviler i princippet arbejdsgiverne. De merudgifter, der følger af mindretallets ændringsforslag, skal ligeledes afholdes af disse og skal også opfattes som et økonomisk incitament for arbejdsgiverne til at forbedre ar-

bejdsmiljøet og dermed forebygge forekomsten af arbejdsskader.

Et andet mindretal (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) har taget til efterretning, at ministeren agter at nedsætte et udvalg, der skal gennemgå arbejdsskadeforsikringsloven og komme med forslag til ændringer.

I udvalgets kommissorium har ministeren på forhånd bedt udvalget om at tage en række spørgsmål op og har samtidig tilkendegivet, at udvalgets arbejde ikke er begrænset til disse emner. Spørgsmål inden for hele arbejdsskadeforsikringsområdet kan behandles af udvalget.

Mindretallet er tilfreds med, at der nu omsider tages et om end beskedent skridt til at løse de i årevis omtalte problemer inden for arbejdsskadeforsikringsområdet ved nedsættelse af dette udvalg. Man kan altid nære tvivl om, hvorvidt der ved en udvalgsnedsættelse blot er tale om en forsinkelsesmanøvre, hvilket man heller ikke kan se helt bort fra i dette tilfælde. Men det er med tilfredshed, at mindretallet konstaterer, at Folketingets socialudvalg har formået ministeren til en opstramning af tidsfristerne for udvalgsarbejdet. Problemerne vedrørende forsikrings- og erstatningsforhold for børn skal således være belyst inden udgangen af 1987, mens det øvrige arbejde skal være færdigt inden sommeren 1988. Det generelle problem ved udvalgsarbejde består dog stadig, nemlig at løsning af påtrængende problemer bliver udskudt med henvisning til, at der sidder et udvalg og studerer. På den måde er det gennem årene lykkedes mange ministre og embedsmænd at skaffe sig periodevis fred. Det er efter mindretallets opfattelse uacceptabelt. Et udvalgsarbejde må ikke forsinke nødvendige aktuelle initiativer, der i forvejen er dækkende belyst.

I overensstemmelse med denne opfattelse har mindretallet stillet en række ændringsforslag, der vedrører spørgsmål, det ikke er nødvendigt at få afklaret via et udvalgsarbejde.

Det drejer sig blandt andet om, at især ansatte på døgninstitutioner skal kunne få erstattet tab, de på grund af deres særlige arbejdsforhold ellers ikke får erstattet, og at der i princippet skal ydes fuld erstatning for indtægtstab ved tab af erhvervsevne.